

De Ster.

*Half-Maandelijksch Tijdschrift van
De Heiligen der laatste Dagen.*

„Gaaf dan hen, onderwijst al de volken, dezelve doopnde in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; leerenle hen onderhouden alles, wat ik U geboden heb”.

MATTHEÛS 28 : 19.

No. 1. 1 Januari.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	5e Jaargang 1900.

REDEVOERING

gehouden door Apostel MATTHIAS F. COWLEY in den Tabernakel te Salt Lake City, Utah, den 12den November 1899.

Mijne broederen en zusters, terwijl ik dezen namiddag tot u spreek, heb ik een groot verlangen, dat hetgeen gezegd zal worden, door de inspiratie van den Heiligen Geest moge zijn. Het beginsel, waarop het werk des Heeren in iedere bedeeing gegrond is geweest, zou onze godsdienst oefeningen ten allen tijde moeten kenmerken — ik bedoel het beginsel van openbaring.

Toen ik naar het schoone lied luisterde, dat zooeven werd gezongen, kwam voor mijn geest het verschil tusschen de toestanden, welke ten tijde van de eerste komst van den Messias bestonden, en die welke heden bestaan, en die zullen zijn bij Zijne tweede komst. De Heiligen der laatste Dagen brengen voor de wereld geene godsdienstige leerstelling, welke door eenigen van hunne leidlieden is verzonnen of tezamengebracht door een Concilie van de Kerk. Wij beweren, aan de menschen dezelfde beginseien tot onderzoek aan te bieden, welke door den Zaligmaker werden geleerd. Wij verklaren, dat deze beginseien de eenige zijn, die het groote plan der zaligheid vormen. Wij beweren ook, dat zij op aarde niet voor het eerst werden ingesteld bij de eerste komst van den Messias, maar dat deze beginseien zoo eeuwig zijn als het plan der verzoening van Christus. In het dertiende hoofdstuk van de Openbaring spreekt Johannes van den Messias als „het Lam, dat geslacht is van de grondlegging der wereld”. Terwijl de Joodsche schriften niet zoo volledig zijn, dat zij voor de kinderen der menschen het feit duidelijk maken, dat het Evangelie in de dagen van Adam op aarde gegeven werd, zijn er voldoende gedeeltelijke verklaringen om ons tot eene overtuiging daarvan te brengen. En deze verklaringen verkrijgen te meer beteekenis door

het licht der openbaring, dat tot de Heiligen der laatste Dagen gekomen is. Er is eene verklaring in het 3e hoofdstuk van de Galaten, vers 8, zeggende, „de Schrift te voren ziende, dat God de Heidenen uit het geloof zou rechtvaardigen, heeft tevoren aan Abraham het Evangelie verkondigd, zeggende: In u zullen al de volken gezegend worden”. Ik zou verstaan, dat de uitdrukking „Evangelie” hier gebezigd, beteekent het Evangelie van Jezus Christus; want zooals de Apostel Petrus verklaart, in het 4de hoofdstuk van de Handelingen, „er is ook onder den hemel geen andere naam, die onder de menschen gegeven is, door welken wij moeten zalig worden.” Het is slechts redelijk, aan te nemen, dat geene andere leerstellingen dan die welke Christus leerde, zijn vastgesteld voor de zaligheid van het menschelijke geslacht.

Verdere verklaringen aangaande dit punt zijn tot ons gekomen door den Profeet Joseph Smith. Ik houd in mijne hand wat genoemd wordt „de Paarl van Groote Waarde.” Het is een boek (door de gave en macht van God door middel van den Profeet Joseph Smith vertaald) van openbaringen, die gegeven waren aan Henoeh, aan Abraham en aan Mozes, en niet in het Oude Testament vervat zijn. Eene zeer gewichtige mededeeling in dit boek beschreven, is het feit, dat toen Adam uit den hof van Eden gedreven en uit de tegenwoordigheid van God uitgesloten werd, de Almachtige hem gebod een altaar te bouwen en een brandoffer te offeren. Wij lezen in den Bijbel, dat Abraham, Melchizedek, Mozes en de profeten brandofferden aan den Almachtige offerden, en dat deze geofferd werden als eene gelijkenis van het Groote Slachtoffer, dat in het midden der tijden door den Zoon van God zoude geofferd worden. Wij lezen in de *Paarl van Groote Waarde*, dat toen Adam bezig was het brandoffer te offeren, een hemelsche boodschapper hem verscheen en vroeg, „Waarom offert gij brandoffers den Heere?” Het antwoord van den grooten patriarch van het menschelijke geslacht was, „Ik weet het niet, doch de Heere heeft het mij geboden.” Toen ging de hemelsche gezant voort met de rede van deze offerande aan het verstand van onzen eersten vader bekend te maken. Hij zeide, „Dit is eene gelijkenis van den Eeniggeborene des Vaders, die vol is van genade en waarheid. Daarom zult gij in den naam des Zoons alles doen, wat gij doet, en gij zult u bekeeren en God immer aanroepen in den naam des Zoons.”

Alzoo werd op de aarde ingesteld de leer der verzoening. Nog een ander schoon beginsel werd door Adam in praktijk gebracht door eene offerande te offeren. God had Adam bevolen het te doen. Hij ging niet eerst al de redenen vragen voor dat gebod; maar, aan Jehova gehoorzaam, offerde hij de offerande. Het gevolg van deze handeling volgens dit beginsel van kinderlijk geloof in God was, dat hij meer licht en openbaring ontving, die hem een volledig begrip van het doel der offerande gaven.

Ons wordt in dit boek ook bekend gemaakt, dat er op voorwaarde van het oefenen van dit geloof in God — dat immer tot onvoorwaardelijke gehoorzaamheid leidt — en op voorwaarde van

bekeering van alle zonde, een beginsel was ingesteld, door gehoorzaamheid aan hetwelk de zonden van den persoon moesten vergeven worden; dat het menschdom niet verantwoordelijk zoude zijn voor de daad, welke den dood in de wereld bracht, maar dat allen daarvan zouden verlost worden. Zooals Paulus zegt in het 15de hoofdstuk van 1 Korinthe, „Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzoo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden”. Zooals door den val de dood kwam tot het sterfelijke lichaam, alzoo zou door de verzoening van dezen Jezus, waarvan wij gezongen hebben, de opstanding der dooden gebracht worden over het gansche menschelijke geslacht, ongeacht wat hunne godsdienstige gezindte was. Maar behalve deze algemeene verzoening was er een plan noodig, waardoor het menschelijke geslacht kwijtschelding van hunne persoonlijke zonden zoude verkrijgen; en het plan voor deze, zoowel als voor de algemeene verlossing werd in de raadsvergaderingen van God gevormd vóór de grondlegging der wereld en aan onze eerste ouders geopenbaard, nadat zij uit den Hof van Eden waren gedreven. Zoodat Adam de leer van geloof in God en de leer van bekeering van zonde ontving en daarnaar handelde. Dan wordt ons in dit heilige boek medegedeeld, dat hij door den geest werd weggevoerd en ondergedompeld in water, tot de vergeving van zonden, en daarna ontving hij den Heiligen Geest. Aldus verkreeg hij ten volle de voordeelen van het verzoeningswerk van Christus, door zijne gehoorzaamheid aan deze eenvoudige beginselen, die waren ingesteld voor de verlossing des menschen van persoonlijke zonden.

Dit plan van zaligheid werd door Adam aan zijne nakomelingen bekend gemaakt, en zoo van geslacht tot geslacht, zoolang zij wilden luisteren naar de stem van mannen, die van God gemachtigd waren om het Evangelie te prediken en de verordeningen er van te bedienen.

Ik wensch uwe aandacht ook op het feit te vestigen, dat het, omrede het plan tot zaligheid, waarin de verzoening en de beginselen van het Evangelie begrepen zijn, tot voordeel van het menschdom werd ingesteld, noodig was, dat het aan de inwoners der aarde zoude bekend gemaakt worden, niet alleen op het westelijke (het Amerikaansche) vasteland (waar wij beweren, dat het Evangelie eerst werd gepredikt en waar de oorsprong van den mensch was,) maar ook op het oostelijke vasteland — aan elk volk en aan iedere soort menschen op het rond der aarde. Aangaande dit punt zal ik eenige aanhalingen uit de Heilige Schrift maken. Eerst wil ik u echter naar eene verklaring van den Apostel Judas verwijzen, om te toonen dat er openbaringen waren, die niet in het Oude Testament of in het Nieuwe Testament vervat zijn. In het 14de vers van zijnen zendbrief zegt hij: „En van deze heeft ook Enoch, de zevende van Adam, geprofeteerd, zeggend: Ziet, de Heere is gekomen met Zijne vele duizenden heiligen, om gericht te houden tegen allen”. Wij hebben de eerste komst van den Messias bezongen, en in hetzelfde lied worden onze gedachten

HISTORIAN'S OFFICE LIBRARY

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

17692

op Zijne tweede komst gericht. Het is een merkwaardig feit, dat de Joodsche profeten niet alleen de eerste komst van den Messias zeer schoon beschreven, maar hun verstand was zoo volkomen door den geest der profetie verlicht, dat zij den tijd zagen, wanneer de Zoon van God zoude komen om in glorie op aarde te regeeren. Zij verklaarden, dat Hij niet zoude komen als het nederig en zachtmoedige kindeken van Bethlehem, maar dat hij in macht en groote heerlijkheid zou komen om Israël te verlossen. Enoch profeteerde van de tweede komst van den Messias, volgens hetgeen ik tot u gelezen heb. Ik vraag u, waar zijn de profetiën van Enoch? Ik vraag u, waar is de geschiedenis van de stad van Enoch en van de daden van dien grooten man Gods, waarvan in de geschriften van Mozes gezegd is, dat hij met God wandelde en sprak gedurende driehonderd vijf en zestig jaren, en hij was niet meer, want God nam hem weg? Is het geen merkwaardig feit, dat terwijl de menschen voor de laatste zeventien of achttien eeuwen de groote wetenschap der godgeleerdheid onderzocht hebben, zoo weinigen de vraag gesteld hebben, waar zijn deze openbaringen van God aan die oude profeten, en waarom zijn de menschen zoo gemakkelijk tevreden gesteld met gedeeltelijke verklaringen aangaande leerstellingen van Christus, die alleen door het lezen van de geschriften van goddelijke waarheid niet klaar en duidelijk zijn verstaan geworden?

Er staat in het tiende hoofdstuk van Genesis, het 25ste vers, geschreven, dat in de dagen van Peleg de aarde verdeeld was. Vóór dien tijd, zoo verstaan wij uit het verhaal van de schepping, was de geheele aarde een groot vasteland. De wateren waren samenvergaderd in ééne groote plaats, en zij werden zeeën genoemd. Maar in de dagen van Peleg werd de aarde verdeeld. De wateren stroomden binnen tusschen de verschillende deelen van de aarde, en vormden vastelanden en eilanden, zooals wij ze nu hebben. Wij lezen in het volgende hoofdstuk van Genesis (het elfde), dat eene zeer merkwaardige gebeurtenis plaats vond. De inwoners der aarde, in het land Sinear wonende, wilden eenen toren bouwen, die tot aan den hemel zoude reiken. De schrift zegt, dat zij dit deden „opdat wij niet misschien over de gansche aarde verstrooid worden”. De Almachtige nam kennis van dit voornemen, en in raadsvergadering zeide Hij: „Laat Ons nedervaren en laat Ons hunne spraak aldaar verwarren, opdat een iegelijk de sprake zijns naasten niet hoore”. „Alzoo verstrooide de Heere hen van daar over de gansche aarde; en zij hielden op de stad te bouwen”. Dat is een andere zaak van groote beteekenis, welke toen plaats vond. De Heere verstrooide hen zoowel naar het westelijke vasteland als naar de verschillende deelen van het oostelijke halfmond.

Laat mij in verband hiermede uwe aandacht vestigen, niet alleen op de bewijzen door het onderzoek van oudheidkundigen tot het licht gebracht, maar op de openbaringen van God over dit onderwerp. Wij hebben hier het Boek van Mormon — een boek, dat der wereld is aangeboden door bemiddeling van den Profeet

Joseph Smith. Het Boek van Mormon stelt zich niet in de plaats van den Bijbel. Het wordt door de Heiligen der laatste Dagen niet hooger geacht dan de Bijbel. Ik wensch deze meening uit de gedachten van het volk te verwijderen. Wij achten den Bijbel als het woord van God. Wij achten het Boek van Mormon als het woord van God. Er zijn geene menschen op aarde, die zoo volkomen en zoo letterlijk in de leer en de profetiën van den Bijbel gelooven, als het godsdienstige genootschap dat bekend is als de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen. Het Boek van Mormon is een verslag van de handelingen van God tegenover de bewoners van dit (het Amerikaansche) vasteland; en het is voor het westelijke vasteland, hetgeen de Bijbel is voor het oostelijke vasteland. Maar de Bijbel is vertaald en wederom vertaald door mannen, die niet voorgaven van God geïnspireerd te zijn. Wij gelooven dientengevolge, dat er in de Joodsche Schriften eenige tegenstrijdigheden zijn, die er oorspronkelijk niet in waren. Indien gij de verschillende vertalingen leest, zult gij met mij aangaande deze vraag overeenkomen. Ik zal u van de geschriften van Lukas een klein voorbeeld geven, waar staat, „het koninkrijk Gods is in ulieden.” Eenige menschen hebben dezen tekst van de Schrift genomen en er deze beteekenis aan gegeven — dat het Koninkrijk Gods alleen bestaat in den Geest van God, als die in de harten der menschen woont, en niet in eene uitwendige organisatie bestaande uit Apostelen en Profeten behoorlijk als vertegenwoordigers van den Almachtige gemachtigd om de wetten en verordeningen te bedienen. Maar de vertalers hebben bij de kanteekeningen van dien tekst geplaatst, „Of onder ulieden”. Indien dit in den tekst zelf was geplaatst, zoude hij aldus luiden, „het koninkrijk Gods is onder ulieden”; en dat zou niet hetzelfde kunnen beduiden als het andere. Een ander punt in verband hiermede is: Toen Jezus deze woorden gebruikte, was Hij in gesprek met Farizeërs — een soort menschen, die zeker het koninkrijk Gods niet in hunne harten hadden, want Hij had tot hen gezegd, dat zij een geslacht van slangen waren. Is het waarschijnlijk, dat Hij tot een volk, hetwelk Hij beschuldigde de graven van de doode profeten te versieren, maar gereed te zijn de levende profeten te steenigen, zoude zeggen, dat het koninkrijk Gods in hen was? Het Boek van Mormon is tot ons gekomen op eene verschillende wijze. Het is een boek van de geschriften van Profeten van elkander opvolgende geslachten, van zes honderd jaren vóór Christus tot ongeveer vierhonderd jaren na Christus. Toen door afval (die altijd in verwoesting en het uitstorten van de oordeelen Gods uitloopt) het volk, dat deze heilige Schriften in bezit had, bijna zou uitgeroeid worden, gebood de Almachtige aan hun laatsten Profeet — Moroni — de platen, waarop de woorden gegraveerd waren, te nemen en ze in de aarde te verbergen, terwijl hij tegelijkertijd de belofte verkreeg, dat zij in de laatste dagen door de gave en macht van God zouden voortgebracht worden tot verlichting van de volkeren aangaande het heerlijke plan der zaligheid. Deze belofte is vervuld geworden,

en in deze laatste dagen is het boek voortgekomen door den Profeet Moroni, en het is vertaald geworden door de gave en macht van God en niet door de macht des menschen.

Een geïnspireerd verslag geeft de geschiedenis van eene volksplanting, die van den toren van Babel kwam, en werpt aldus licht op de verklaring van Genesis, dat de menschen van daar uit over de gansche aarde verspreid werden. Deze menschen waren rechtvaardig, en zij hadden God gebeden, dat Hij hunne spraak niet zou verwarren, maar dat Hij hun zou toelaten hunne moedertaal te behouden. Dit werd hun toegestaan, en zij werden over de groote wateren geleid en op dit land geplaatst. Toen de laatste hunner profeten van het land wegreisde, waar zijn volk uitgeroeid was door oorlog en bloedvergieten, kwam hij in aanraking met een ander volk, dat zeshonderd jaren voor Christus van Jeruzalem was weggeleid naar het westelijke vasteland. Het Boek van Mormon bevat eene beschrijving van de handelingen Gods met deze volkeren — de oude bewoners van Amerika; en het is rechtstreeks tot ons gekomen. Het was op bevel van God weggeborgen, en bleef voor honderde jaren in de aarde, en werd door openbaring in deze laatste dagen voortgebracht. De platen werden aan een profeet Gods toevertrouwd, die de Urim en Thummim ontving, en hij vertaalde de platen door de gave en macht van God, ten voordeele van dit geslacht. Terwijl ik geen tijd heb om in bijzonderheden te gaan, laat mij tot het volk zeggen, dat het Boek van Mormon en de Bijbel elkander niet tegenspreken aangaande de leerstellingen, die in het heerlijke plan der zaligheid zijn vervat. Er is tusschen deze twee heilige boeken geen tegenstrijd in de profetiën der oude Profeten, noch op het oostelijke vasteland noch op het westelijke, met betrekking to' de groote doeleinden Gods, die in de laatste dagen als een voorbereidend werk voor de tweede komst van den Messias moeten vervuld worden.

Nu wil ik u naar eenige schriftuurplaatsen verwijzen. Ik zal geenen tijd nemen om ze voor te lezen, maar ik zal ze aanhalen en u zeggen, waar zij kunnen gevonden worden. Ik heb u gezegd, dat dit boek vertaald is van platen, die in de aarde verborgen waren. In den 85sten Psalm zegt David: „De goedertierenheid en waarheid zullen malkander ontmoeten, de gerechtigheid en vrede zullen malkander kussen. De waarheid zal uit de aarde spruiten, en gerechtigheid zal van den hemel nederzien”. Terwijl deze verklaring niet duidelijk moge zijn voor degenen, die er nooit in dit licht over hebben nagédacht, is het duidelijk voor de Heiligen der laatste Dagen, dat zij betrekking heeft op het te voorschijn komen van dit heilige boek; want het sproot letterlijk uit de aarde, en gerechtigheid, in den vorm van volmacht van God tot het vertalen en verspreiden daarvan onder de kinderen der menschen, daalde van den hemel neder. Een andere tekst, gevonden in het 29ste hoofdstuk van Jesaja, luidt als volgt: „Daarom is ulieden alle gezicht geworden als de woorden eens verzegelden boeks, hetwelk men geeft aan een die lezen kan, zeggende: Lees toch dit, en hij

zegt: Ik kan niet, want het is verzegeld; of men geeft het boek aan een die niet lezen kan, zeggende: Lees toch dit, en hij zegt: Ik kan niet lezen." De omstandigheden verbonden aan het voortkomen van het boek van Mormon zijn zeer merkwaardig, en zij bevatten eene letterlijke vervulling van deze profetie. Joseph Smith was geen geleerd man. Hij was door zijn eigene kennis niet in staat om talen te overzetten. Maar hij vertaalde door de gave en macht van den Allerhoogste. Hij maakte een afschrift van eenige teekens en zond het door de hand van Martin Harris aan een geleerden taalkundige in de stad New-York — Professor Anthon. Hij verzocht den professor de teekens te onderzoeken en een getuigschrift aangaande hunnen oorsprong te geven, en dit deed hij. Hij gaf een getuigschrift dat verklaarde, dat dit beeldschrift echt was, aldus getuigende, dat de Profeet Joseph Smith eene groote waarheid aan de wereld verkondigde. Maar toen hij vroeg, waar de platen verkregen waren, en Martin Harris hem zeide, dat zij door een engel van den hemel waren ter Hand gesteld, verzocht hij het certificaat terug te geven, waarop hij het verscheurde, zeggende dat engelen in deze eeuw niet verschenen.

(Wordt vervolgd).

Gemengd Nieuws.

Het gezelschap Heiligen, dat onder de leiding van Ouderling H. B. Denkers, den 5en December naar Zion op reis is gegaan, is welbehouden te New-York aangekomen.

Een van de voornaamste takken van nijverheid in Utah is het fabricereen van suiker uit beeten. Gedurende de laatste jaren zijn er verscheidene suikerfabrieken opgericht. Het laatste toevoegsel is eene fabriek te Springville, Utah, die in verbinding staat met die van de stad Lehi, een afstand van 22 mijlen. Wanneer het zoete sap in eerstgenoemde plaats uit de beeten getrokken is, wordt het door buizen naar Lehi geleid om aldaar verder verwerkt te worden, en heeft 14 uren noodig om de reis te maken.

Men berekent, dat het Joodsche volk, zooals het verspreid is onder de verschillende natiën der aarde, tusschen tien en twaalf millioen zielen groot is.

De opbrengst van tarwe over de geheele aarde wordt geschat voor het jaar 1899 te bedragen 2.496 millioen bussel, tegenover 2.886 millioen in 1898, dus eene vermindering van 390 millioen bussel.

Ontslagen.

Ouderling Klaas Alkema, van de Rotterdamsche Conferentie, is eervol van zijne zending in dit land ontslagen, om den 18den Januari per stoomschip „Anchoria” van Glasgow, Schotland, naar zijn tehuis terug te keeren.

Nieuwe Liederboeken.

Daar de oude liederboekjes waren uitverkocht, zijn wij in den loop van het verleden jaar aan het werk gegaan om eene nieuwe, verbeterde en vermeerderde uitgave te bewerken, en hadden het genoegen eenigen tijd geleden het werk tot voltooiing te brengen en te laten drukken. Het nieuwe boek bevat op 6 of 7 na, al de liederen uit het oude boekje, en is nu verschenen met 175 liederen op vierstemmige muziek. Het is 384 paginas groot, en behelst in zijne verzameling een groot aantal uitgezochte Zionsliederen, zoowel wat de muziek aangaat als de verzen. Alreeds zijn eenige honderd exemplaren van het boek verkocht. Wij hopen, dat al de Heiligen eene poging zullen maken om een nieuw liederboek aan te schaffen; het zingen van onze liederen heeft onder alle omstandigheden des levens eene heilzame uitwerking op het gemoed, en wij gevoelen verzekerd, dat dit nieuwe boek voor de Heiligen en vrienden van dag tot dag meer dierbaar zal worden, naarmate zij met de gezangen, daarin vervat, zullen bekend worden. Het is verkrijgbaar aan dit kantoor en bij al de Zendingen in de Nederlandsch-Belgische Zending.

Aangekomen.

Ouderling William T. Cannon, van Salt Lake City, Utah, is den 15den December welbehouden te Rotterdam aangekomen. Het hem aangewezen arbeidsveld is de Luiksche Conferentie.

Ouderling Meeuwes Bakker, van Ogden, Utah, is den 31sten December te Rotterdam aangekomen, en is in de Rotterdamsche Conferentie, als zijn arbeidsveld, ingedeeld geworden.

Overleden.

Zuster JOHANNA LINDEMAN, van Dordrecht, is den 10den December aldaar in den goeden ouderdom van 83 jaren overleden. Zij sloot zich twee jaren geleden bij de Kerk aan, en was de laatste acht of tien maanden ziekelijk als een gevolg van haren vergevorderden leeftijd.

Nota.

Wij verzoeken onze geachte lezers, zoo goed te willen zijn, het late verschijnen van dit nummer te verontschuldigen. Wij zijn door buitengewone en gewichtige werkzaamheden, die wij gedwongen waren te verrichten waar wij onzen tijd aan de „Ster” hadden moeten geven, geheel verhinderd geworden, het noodige materiaal voor dit nummer op tijd in gereedheid te brengen. Deze omstandigheid spijt onszelven misschien het meest; doch wij hopen, dat wanneer onze lezers de andere verantwoordelijkheden, die op onze schouders rusten, in aanmerking nemen, zij gewillig zullen zijn deze verontschuldiging toe te staan.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Aan onze Lezers!

Met dit nummer aanvaarden wij den vijfden jaargang van „*De Ster*” Door onze plicht hierin in overweging te nemen, beseffen wij ten volste de groote verantwoordelijkheid, en de alles behalve geringe taak, die ons te verrichten staat.

Soms na in aanmerking te hebben genomen de ernstige pogingen, welke aan dit ons liefdewerk verbonden zijn, stellen wij onszelven dikwijls onwillekeurig de vraag: of het uitgeven van ons tijdschrift, en de groote zorg, welke wij er geregeld aan moeten wijden; onze kostbare tijd; de onkosten, welke er noodzakelijk aan verbonden zijn, en de aanhoudende en vereischte inspanningen wel de moeite waard zijn; dan of wij onzen tijd misschien op een andere wijze beter konden besteden, en of wij niet iets doeltreffenders zouden kunnen ondernemen, waardoor wij het doel, waarvoor wij gezonden zijn, beter kunnen beantwoorden, n.l. het Evangelie en de waarheid bekend te maken, en de tot de waarheid behoorende leden de noodige vermaningen en onderrichtingen te verschaffen.

Om dan onze eigene gestelde vraag zelf te beantwoorden, kunnen wij slechts van de overtuiging zijn, dat *De Ster* onze zorg en zelfs onze beste talenten, alsook een groot gedeelte van onzen tijd, hoe kostbaar dan ook, hoogst waardig is; en het is met deze gevoelens geheel beziel, dat wij dezen onzen plicht met blijdschap en dankbaarheid op de best mogelijke wijze waarnemen.

De oogst is groot en de arbeiders zijn inderdaad zeer weinigen; en daar wij, vanwege de schaarsheid van zendelingen, *De Ster* als plaatsvervanger der ontbrekende arbeiders eenigszins kunnen bezigen, is het zeer klaar in te zien, dat zij onmisbaar is; en dientengevolge zal het immer ons streven zijn om haar, terwijl wij de toekomst tegemoet snellen, steeds leerzamer, en hoe langer hoe geschikter te doen zijn om met ons mede te werken in den dienst des Heeren.

Wij beseffen ten volste, dat aan *De Ster* nog veel ontbreekt, en dat wij er in menig opzicht aan te verbeteren hebben, aler zij volkomen zal zijn; doch door de hulp van Hem, die ons allen helpt en redt, zullen wij deze onvolledigheden van lieverlede trachten te doen verminderen.

Meenende echter, zooals wij reeds gezegd hebben, aan *De Ster* een goeden prediker, vermaner en wegwijzer te hebben, zullen wij ons ernstig daarop toeleegen, om de allerbeste en doeltreffendste lectuur, het belangrijkste nieuws, en leerzaamste materiaal daarin te plaatsen, opdat een ieder die *De Ster* leest, er een werkelijken troost en steun aan moge hebben.

In het waarnemen en handhaven dezer afdeeling van onze werkzaamheden, roepen wij de hulp en bijstand van een ieder in, en noodigen alle belangstellenden en inzonderheid een iegelijk van de broeders en zusters uit om ons getrouw en onwankelend ter zijde te willen staan, opdat wij in het uitvoeren van deze, eene van de vele verantwoordelijkheden, welke wij te bezorgen hebben, niet mogen falen.

Wij bieden allen *De Ster* ter lezing en nauwkeurige onderzoeking aan, hopende dat niemand ooit zal verzuimen haar telkens met oplettendheid en ernstige bepeinzing uit te lezen; en dan, dat ook niet terstond vergeten wordt hetgeen men vernomen heeft. Dat ook niemand denke, alzoo gedaan hebbende, dat die zich verder over niets te bekommeren heeft. Er is tenminste nog één ding meer: Wat moge dat dan wel zijn, vraagt gij? — Betalen! Vergete men niet dat het papier, het drukken enz. van *De Ster* moet betaald worden, en daar wij niet in staat zijn deze onkosten zelve te bestrijden, verzoeken wij allen zeer vriendelijk en beleefd, dat zij het wachtwoord steeds in herinnering houden.

Ten slotte wenschen wij onzen geachten lezers met al de hunnen een gelukkig, plezierig en voorspoedig Nieuwjaar toe, en aan het einde van het jaar der beproevingstijd een erfdeel in het vrederijk des Allerhoogsten.

A. L. F.

De Tijd staat niet stil.

Wederom heeft de Almachtige Vader ons het voorrecht geschonken, het begin van een ander jaar te aanschouwen, en wel van een jaar, dat gewichtig is boven de voorgaande, daar het de belangrijke negentiende eeuw zal sluiten. Oppervlakkig ziet het uit als de andere jaren; de zon gaat des morgens op, zooals voorheen, over goeden en boozen; allen mogen genieten van hetgeen de aarde oplevert, de eene meer, de andere in mindere mate, zoowel goddeloozen als rechtvaardigen; en de ongeloovige zegt in zijn hart: „Zijn deze dingen niet van ouds alzoo geweest?” Hij ziet niet, dat de aarde met snelle schreden nadert den toestand door de profeten voorspeld, en dat al de toestanden, welke wij onder de volkeren waarnemen, deel uitmaken van een groot voorbereidend werk, dat noodig is volbracht te worden, alvorens de Zoon des Menschen zal komen om als Koning der koningen te heerschen. Wiens ure niemand weet dan de Eeuwige Vader in den Hemel. Dat die stonde aanstaande is en nabij, maken ons de openbaringen van God aan Zijne dienstknechten bekend in deze dagen. In dat voorbereidend werk heeft het jaar 1899 hare behoorlijke plaats ingenomen; en hoe nader wij tot het einde komen, des te gewichtiger wordt ieder jaar en iedere dag. De wereld is in vele opzichten vooruit gegaan. Wetenschap en kennis, in hare verschillende afdeelingen, hebben snelle vorderingen gemaakt; de middelen van verkeer hebben wonderbare veranderingen ondergaan, en de talrijke uitvindingen van deze eeuw geven den mensch heden over eene

grootere verscheidenheid van hulpmiddelen te beschikken dan voorheen, waardoor zijne macht is uitgebreid en hij in staat is in eenen bepaalden tijd veel meer te volbrengen dan zijne voorouders ooit in staat zijn geweest te doen. De ontwikkeling is echter niet immer tot onmiddellijken zegen geweest voor het volk, daar zij dikwijls misbruikt is geworden; zij is zeer, zeer dikwijls het middel geweest om het grootste gedeelte van het menschdom te onderdrukken; terwijl de wetten der verschillende landen en de instellingen onder het volk, ingegeven door de wijsheid der menschen, getoond hebben, slechts in geringe mate in staat te zijn den mensch in het algemeen voorspoed, welvaart, geluk en tevredenheid, en eene ware opvoeding en ontwikkeling te schenken. Neen, dit kan niet van de wijsheid der menschen verwacht worden. Deze toestand kan alleen verwezenlijkt worden in het Rijk des Vredes, wanneer de Satan zal gebonden zijn, en de Zoon van God zal regeren en Zijne volmaakte wetten zullen in praktijk gebracht worden.

In dat machtige voorbereidende werk heeft het God den Alwijzen Vader goedge gedacht het Eeuwige Evangelie van Zijnen Zoon op aarde door openbaring te herstellen, en Hij heeft Zijne knechten bij duizenden uitgezonden om het onder alle volkeren te verkondigen, opdat de menschen reeds eene gedeeltelijke kennis zouden verkrijgen van de beginselen en wetten, die het Vrederijk zullen regeren. Deze goedheid van God is geschied omtrent het midden van de eerste helft dezer eeuw, en als een gevolg daarvan zien wij eene wonderbare omwenteling in de godsdienstige begrippen en opvattingen van honderde sekten en kerken. Het geopenbaarde licht voert het menschdom trapsgewijze, maar zeker, terug tot het ware en zaligmakende Evangelie van den Zoon van God; en deze vooruitgang op godsdienstig gebied is verreweg de gewichtigste stap, welken deze wereld ieder jaar voorwaarts neemt, want hij zal eens het fundament van het geluk der menschen en den voorspoed der volkeren zijn.

Wij Heiligen der laatste Dagen, genieten het onwaardeerbare voorrecht, met deze eeuwige beginselen van waarheid en licht bekend te zijn, en in zooverre wij dezelve in praktijk hebben gebracht, hebben wij de zegeningen van God ondervonden; vrede, vreugde en reine liefde is in onze harten gedaald, en wij zijn daardoor nader tot onzen Hemelschen Vader en onzen Verlosser Jezus gekomen. Naarmate wij de verheven beginselen van het Evangelie hebben nageleefd, hebben wij toegenomen in wijsheid, kennis, deugd en gerechtigheid, en in die mate hebben wij in werkelijke ondervinding reeds genoten de zegeningen van het Duizendjarig Rijk dat wij verwachten, en enen voorsmaak van den hemel. In hoe verre hebben wij het jaar 1899 tot het bereiken van dit doeleinde gebruikt? In hoeverre moeten wij ons zelven beschuldigen daarin tekort gekomen te zijn? Het jaar is verstreken, en de tijd komt niet weder terug. De daden daarin gedaan zijn niet meer te veranderen, en staan opgeteekend, opdat wij volgens onze werken

zouden geoordeeld worden. Hoe velen drukken somtijds den wensch uit, dat zij iets mochten overdoen, zekere dagen of een gedeelte van hun leven, dat voorbij is, wederom leven. Maar helaas! dit is een ijdele, vergeefsche wensch. De tijd is heengevlogen, en moet maar éénmaal zijn.

Zou dit ons niet moeten aansporen tot het verrichten van meer goede werken in de toekomst, en tot het overwinnen van al het kwade? Zullen wij niet met meer standvastigheid strijden, om ons aan den geest van het Evangelie te onderwerpen, en Gode welbehagelijk te leven, zoodat wij Zijne zegeningen in grootere mate mogen genieten? De toekomst ligt in onze macht. De mensch kan, met de hulp van God, beter doen dan hij gedaan heeft. Hij kan overwinnen, en eindelijk zalig gemaakt worden in de tegenwoordigheid van God. Onderhoudt de geboden, welke Hij gegeven heeft. En laat ons moedig voortgaan in dit nieuwe jaar, en vervuld met liefde, hoop en vertrouwen onzen Vader in alles trachten te dienen; zoo zal het einde van 1900 ons doen gevoelen, dat wij onzen tijd nuttiger hebben besteed, naarmate wij tot de eeuwigheid naderen. En als wij alles volbracht hebben, zullen wij uit Gods handen ontvangen eene kroon van heerlijkheid en eeuwig leven.

R.

De Dood van President Franklin D. Richards.

Met diep leedwezen vernemen de Heiligen der laatste Dagen den dood van een hunner geliefde voorgangers, Apostel FRANKLIN D. RICHARDS, de President van het quorum der Twaalf Apostelen, en Geschiedschrijver van de Kerk. President Richards stierf in den nacht van 8 op 9 December, in den hoogen ouderdom van bijna 79 jaren. Zijn dood kwam niet onverwacht, daar zijne gezondheid sedert eenigen tijd lijdende was. Reeds sedert meer dan een jaar was zijn zenuwgestel geschokt, en hoewel hij verleden zomer in eene der gezondste streken van California versterking en opbouwning voor zijne gebroken krachten zocht, was het voordeel van die gezondheidsreize slechts tijdelijk, daar hij na eenigen tijd weder door ziekte bezocht werd, die een einde maakte aan zijne nuttige dagen op dees aarde. President Franklin D. Richards is een van de edele mannen geweest, wier leven bijna geheel gewijd was aan den dienst des Heeren, voor Wien zij gewillig waren hunnen tijd, hunne goederen, de gemeenschap hunner familiën, ja alles — des noods hun leven op te offeren. President Richards is, zooals de meeste groote mannen Gods, in zijn leven veelmaals beproefd geworden, doch zijne onwankelbare getrouwheid en ijver werden immer in groote mate beloond, daar op zijne werkzaamheden steeds een buitengewone en merkwaardige zegen rustte. Welk een man van waarde de Kerk door zijnen dood verliest, en hoe nuttig Apostel Richards zich gedurende zijne vele dagen voor zijne medemenschen

heeft gemaakt, zal eene korte beschrijving van zijn leven, dat vol van gewichtige gebeurtenissen en zeer afwisselend is geweest, eenigszins duidelijk maken.

Franklin Dewey Richards werd den 3den April 1821 geboren te Richmond, Massachusetts, in de Vereenigde Staten. Gedurende zijne jonge jaren leerde hij den landbouw, en werd dus reeds vroeg gewoon aan hard werken, doch hij wijdde al zijnen vrijen tijd aan het verkrijgen van eene goede opvoeding en aan het vergaderen van kennis. Zijne ouders, die tot de Congregationale Kerk behoorden, gaven hunne kinderen eene godsdienstige opvoeding, doch Franklin verschilde aangaande vele punten en leerstellingen van zienswijze met diegenen, waarmede hij in aanraking was, hetgeen hem bewoog om het aanbod te weigeren in een van de voornaamste universiteiten tot predikant opgeleid te worden. In den zomer van 1836 reisden Ouderlingen Joseph en Brigham Young door die streek en lieten een Boek van Mormon in de handen van de familie Richards, waar dit nauwkeurig werd onderzocht. Franklin las het boek ook met belangstelling en werd van de waarheid van hetzelfde overtuigd. In het najaar van 1836 reisden Willard en Levi Richards naar Kirtland, Ohio, waar zij het Evangelie aannamen en verbleven. In April van het volgende jaar ging zijn vader, Phineas, met Franklin's jongere broeder, George Spencer, ook naar Kirtland, waar zij het Evangelie ontvingen. Toen hij naar huis terugkeerde, vond hij Franklin in afwachting om gedoopt te worden, en den 3den Juni 1838 had Phineas Richards het genoegen, deze verordening aan zijnen zoon te bedienen.

Franklin gaf zijne betrekking op, en ging den 22sten October 1838 op reis naar Far West, Missouri, om zich met de Heiligen te vergaderen. Terwijl hij den 30sten van die maand over de Alleghanybergen trok, werd zijn broeder George Spencer Richards door het gepeupel te Hauns Mill vermoord. Doch dit en ander afschrikkend nieuws verhinderde hem niet, zijn voornemen ten uitvoer te brengen. In 1839 ontmoette hij voor het eerst den Profeet Joseph, en in 1840 werd hij als een Zeventiger verordineerd en op zending gezonden naar den Staat Indiana (Vereenigde Staten). Hij had veel zegen op zijn werk en vestigde eene gemeente in Porter Graafschap; en voor hij den ouderdom van 20 jaren had bereikt, had hij eene reeks openbare lezingen gegeven, die veel aandacht trokken. Toen hij gedurende den tijd van zijne zending eene Algemeene Conferentie te Nauvoo bijwoonde, zag hij Joseph Smith en Sidney Rigdon voorgaan in het doopen en bevestigen van bijna vijfhonderd personen. In den zomer van 1841 werd hij ernstig ziek en verkeerde in doodsgevaar, en werd naar de schoone stad Nauvoo vervoerd, doch na de October Conferentie was hij weer in zijn arbeidsveld. In December 1842 huwde hij met Jane Snijder. Een paar jaren bleef hij met de Heiligen te Nauvoo, en werd in dien tijd verordineerd tot een Hoogepriester. In het begin van

1845 maakte hij eene reis naar verscheidene vertakkingen van de Kerk om gelden in te zamelen tot het bouwen van den Tempel. Daarna werd hij door zijnen oom Willard gekozen als een schrijver in het kantoor van den Kerkgeschiedschrijver. In het voorjaar 1846 was hij behulpzaam aan het oprichten van den Tempel.

Nadat hij in datzelfde jaar beroepen was om in Engeland eene zending te vervullen, kwam de tijd toen wegens de gruwzame vervolgingen, de algemeene uittocht van de Heiligen der laatste Dagen plaats vond. Broeder Richards offerde zijn gezellig huisje, dat hij zelf had gebouwd, op en kocht een wagen, ossen en andere benodigdheden voor zijne toen ziekelijke vrouw en dochtertje. Met den heldenmoed van een martelaar zag hij zijne geliefden vertrekken, om deze zwaarmoedige reis door de wildernis te ondernemen, terwijl hij zelf zich naar het oosten richtte om zijne zending in Engeland te vervullen. Hij reisde zonder male of buidel, doch de Heere opende den weg voor hem. Het laatste nieuws, dat hij uit de wildernis ontving, alvorens hij scheep zou gaan, was, dat zijner vrouw een zoontje geboren was, dat echter aan de borst van zijne moeder zacht was overleden. Den 14den October landde hij te Liverpool, en werd aangesteld als President over de Kerk in Schotland, en later als een van de raadgevers van President Orson Spencer te Liverpool, doch gedurende de daarop volgende ernstige ziekte van dezen, was Ouderling Richards verplicht de verantwoordelijkheid en den arbeid van die roeping op zich te nemen, waaronder ook begrepen was het uitgeven van de *Millennial Star*. In het voorjaar van 1848 werd hem de leiding van een groot reisgezelschap Heiligen toevertrouwd, om dan naar huis terug te keeren. Terwijl alles in de Zending voorspoedig was, ontving hij het treurige bericht van het overlijden van zijn broeder Joseph William, en van zijn dochtertje. Hij vond zijne echtgenoot te Winter Quarters, alsook andere bloedverwanten, die de gevaren en ontberingen hadden overleefd. De reis verder naar het Rotsengebergte was eene andere zware beproeving, want zijne vrouw verkeerde vele dagen in levensgevaar, doch door liefderijke zorg en verpleging werd zij behouden. Zij waren den 5den Juli van Winter Quarters vertrokken en kwamen den 19den October in de Salt Lake Vallei aan. Zij reisden in wagens, en Broeder F. D. Richards was aangesteld als een kapitein over 50 wagens. Zijn eerste zorg was nu een vertrek of huisje te bouwen als eene beschutting tegen den winter.

Den 12den Februari 1849 werd Ouderling Franklin D. Richards verordineerd tot het Apostelschap. In October van datzelfde jaar werd hem wederom verzocht eene zending in Engeland te vervullen. Daar aangekomen, werd hem de leiding van de zending in Groot-Brittanje, en het uitgeven van de *Millennial Star*, opgedragen voor den tijd, dat de toenmalige President Orson Pratt afwezig zoude zijn. Toen deze terugkeerde, was Ouderling Richards Apostel Pratt

gedurende eenige maanden behulpzaam; en toen deze laatste bij het begin van 1851 naar huis teruggeroepen werd, volgde Broeder Richards hem op als President. Hij deed een ontzaglijk groot werk, terwijl hij in Engeland op zending was. Hij richtte een blijvend-Emigratiefonds op; herzag en vergrootte het Engelsche liederboek, waarvan hij 25000 liet drukken; bewerkte het boek „de Paarl van groote waarde”; maakte een stereotype van het (Engelsche) Boek van Mormon, en maakte schikkingen voor eene stereotype van de Leer en Verbonden (Engelsch); drukte eene nieuwe uitgave van de Stem tot Waarschuwing (eveneens in het Engelsch); maakte van de *Millennial Star* een wekelijksch inplaats van half-maandelijksch tijdschrift, en organiseerde de Zending meer volkomen met Conferentiën, gemeenten, herdersdommen, enz. Van den zomer 1850 tot het einde van het voorjaar van 1852 werden ongeveer 16000 personen in de Britsche Zending gedoopt. Nadat Apostel Richards op raad van het Eerste Presidentschap van de Kerk, zijnen broeder Samuel in zijne plaats had aangesteld, begaf hij zich den 8sten Mei op reis naar Salt Lake City, waar hij den 20sten Augustus aankwam. Gedurende de volgende twee winters was hij werkzaam als een lid van de wetgevende kamers van Utah, en hij besteedde ook een groot gedeelte van zijnen tijd in het tot stand brengen van ijzerfabrieken in het centrale gedeelte van Utah. In het jaar 1854 was hij wederom op weg naar Engeland, om daar eene zending te vervullen, en landde den 4den Juni te Liverpool. Het steeds toenemende werk aan het hoofdkantoor der Europeesche Zending noodzaakte hem eene ruimere plaats daarvoor in te richten, en het is aan zijne pogingen in het jaar 1855, dat No. 42, Islington, te Liverpool, zijn ontstaan te danken heeft. Deze plaats is tot op heden nog het groote punt van aankomst en uitgang, en de zetel van het hoofdbestuur der Europeesche Zending. Te dien tijde stond ook het zendingswerk in Oost-Indië, Afrika, Australië, Nieuw-Zeeland en andere streken onder zijn beheer. Zijn verblijf in Europa, dit maal, eindigde 26 Juli 1856. Van dien tijd tot het jaar 1866, nam hij een aanzienlijk deel in werkzaamheden van verschillenden aard, voornamelijk op kerkelijk, politiek, wetgevend, militair en opvoedings-gebied. In den zomer van het laatstgenoemde jaar werd hij andermaal naar Europa op zending uitgezonden, en in Juli 1867 werd hij wederom als President aangesteld. Dit was de laatste zending, welke Apostel Franklin D. Richards in den vreemde heeft vervuld; acht maal heeft hij over den oceaan gevaren en vier hoogst gezegende zendings-tijdperken in deze streken doorgebracht.

Te huis teruggekeerd, werd hij in Februari 1869 aangesteld als rechter van het Weber Graafschap en deed veel tot den vooruitgang en opbouw van dat County en deszelfs hoofdstad Ogden. Drie maanden later vestigde hij zich met zijne familie in die stad. Ogden had tot op dien datum nog geen nieuwsblad, doch minder

dan een jaar na zijne aankomst had hij een begin gemaakt met het uitgeven van een blad onder den naam van *Ogden Junction*, later bekend onder den naam van *Ogden Daily Herald*. President Richards heeft ook een groot werk gedaan als Kerkgeschiedschrijver, en toen twee jaren geleden de Geschiedkundige Vereeniging van den Staat Utah in het leven werd geroepen, werd hij gekozen als haar President.

Ouderling Richards heeft zich voor de Kerk zeer nuttig gemaakt en de Heere heeft hem in vele opzichten en tot het bevorderen van vele dingen in groote mate kunnen gebruiken. De verstorvene had het voorrecht meer dan 50 jaren lang een Apostel van den Verlosser te zijn, en was, sedert de aanstelling van President Lorenzo Snow aan het hoofd van de Kerk, de President van het quorum der Twaalf Apostelen. Het leven van President Richards was voorbeeldig in ieder opzicht, en dat hij de reine leer van het Evangelie van Jezus, hetwelk hij als een Apostel gezonden was te verkondigen, ook in zijn leven in praktijk bracht, toonde de betrekkelijke volmaaktheid van zijnen handel en wandel dagelijks aan. Gedurende de begrafenisplechtigheid zeide Pres. George Q Cannon van hem, dat hij zoo nederig, zachtmoedig en liefelijk was als eenig man, dien hij gekend had; dat hij hem nooit een onvriendelijk woord had hooren spreken, of had zien foutvinden; en dat hij hem nooit boos had gezien. Pres. Joseph F. Smith zeide van hem o. a. „Een van de hoedanigheden van zijn karakter was de geest door een Job getoond, „Zie, zoo Hij mij doodde, zal ik nog hopen.”

De lijkdienst had plaats den 12en December in den namiddag, in den nieuwen tabernakel te Ogden. Het groote gebouw was bij deze gelegenheid meer dan gevuld, en honderden konden geenen toegang verkrijgen. Het stoffelijk overblijfsel van den geliefden President der Apostelen, Franklin D. Richards, werd in de begraafplaats der familie ter aarde besteld. De loopbaan van een groot man van God, op aarde was geëindigd, en hij zet zijn verheven werk als een Apostel van onzen Heere Jezus Christus voort onder de vele geesten, die in de waarheden van het Evangelie moeten onderwezen worden, totdat de tijd komt, dat hij met een onsterfelijk lichaam zal verrijzen, en voor zijn trouwe, en door de genade van God, met heerlijkheid in de hemelen zal bekroond worden.

I N H O U D:

Redevoering gehouden door Apostel Matthias	Overleden	Blz. 8
F. Cowley	Nota	„ 8
Gemengd Nieuws	Aan onze Lezers	„ 9
Ontslagen	De tijd staat niet stil	„ 10
Nieuwe Liederen	De dood van President Franklin D. Richards	„ 12
Aangekomen		

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam.
 Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.